

Libris .RO

Hans Christian Andersen

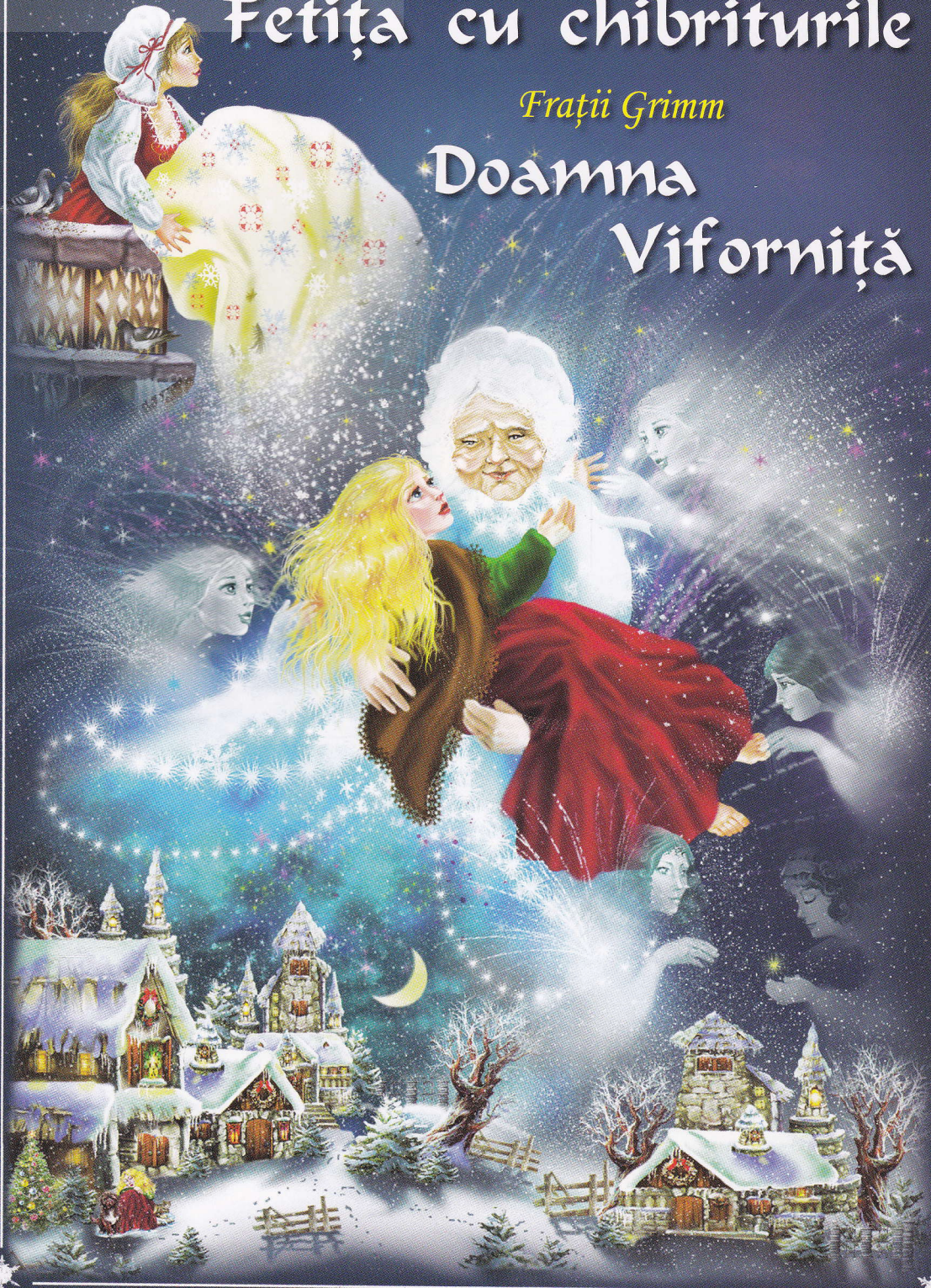
Respect pentru oameni și cărți

Fetița cu chibriturile

Frații Grimm

Doamna

Vifornită





Frații Grimm

Doamna Viforniță

Trăia odată o vădană care avea două fiice: una era frumoasă și harnică, iar cealaltă – urâtă și leneșă. Fata cea leneșă și urâtă îi era fiică dreaptă și ea o iubea foarte mult. Iar cealaltă îi era fiică vitregă, de aceea femeia o punea la munci grele și o purta doar în zdrențe. Sărmana fată în fiecare zi ieșea la drum, se așeza lângă o fântână și torcea ore în șir, până de sub unghii începea să-i curgă sânge. Și iată că într-o zi se întâmplă că, fusul fiindu-i murdar de sânge, fata se aplecă spre apă, vrând să-l spele. Dar el îi lunecă din mâini și căzu în fântână.

Fata izbucni în lacrimi și alergă la mama vitregă să-i povestească despre nenorocirea sa. Dar vitrega o luă la trei parale, certând-o cu multă răutate. Ea îi zise cu ură:

– Dacă te-a dus capul să scapi fusul în fântână, atunci
fi bună și scoate-l înapoi!

Copila, abătută, veni plângând la fântână. Neștiind ce să facă și deoarece emoțiile o podideau din plin, păși fără să se gândească peste pragul fântânii. Căzând, își pierdu cunoștința, iar când își reveni, se văzu pe o pajiște minunată, scăldată de soare și plină de flori multicolore.

Fata se sculă și se porni pe o cărarușă. A mers ea cât a mers, până a ajuns la o sobă plină cu pâini rumene și frumoase, care, văzând-o, au prins a striga:





– Fată dragă, scoate-ne mai repede din cuptor, să nu ardem! Noi de mult ne-am copt!

Fata s-a apropiat, a luat lopata și a scos pâinile din cuptor. După aceasta, s-a pornit mai departe. A mers ea cât a mers, până a ajuns la un pom de măr doldora de roadă. Văzând-o, pomul îi strigă:

– Fată dragă, scutură-mă, căci merele mele de mult s-au copt și îmi rup crengile!

Ea porni să scuture copacul, încât părea că plouă cu mere. Și îl scutură până în el nu mai rămase niciun măr. Apoi a strâns merele grămadă și s-a dus mai departe.



Peste un timp, a ajuns la o căsuță, în a cărei fereastră a zărit o babă. Baba avea niște dinți atât de mari, încât pe fată o apucă frica și vru să o ia la fugă. Dar baba îi strigă:

– Fată frumoasă, de ce te-ai speriat? Rămâi să lucrezi la mine și, dacă te vei isprăvi cu tot ce-ți voi porunci, te vei simți bine. Cel mai important este patul meu, pe care trebuie să-l așterni cu multă grijă. Mai ales salteaua de puf trebuie s-o bați atât de bine, încât puful din ea să zboare în toate părțile; când puful zboară, în cealaltă lume ninge. Eu nu sunt altcineva decât doamna Viforniță.

Vorbele babei au liniștit-o pe fată și ea a acceptat să-i slujească. Zi de zi îi intra babei în voie, iar salteaua o bătea cu atâta putere, încât puful,